Επιμέλεια: Μαρία Παναγιώτου - maria.panayiotou@philelefttheros.com

Τι κάνει η τεχνολογία, ενώνει ή απομονώνει;

Η παράσταση «Picture Perfect» των SRSLYyours Productions, με συνιδρυτές τους Achim Wieland και Μάριο Ιωάννου

Της Νόνας Μολέσκη

Σε πολλές θεατρικές παραστάσεις ο θεατής πάει «προετοιμασμένος», γνωρίζοντας τι έχει να περιμένει με βάση τις προηγούμενες δουλειές του συγγραφέα ή του σκηνοθέτη που είδε. Μια τέτοια αναγνωσιμότητα βασικών χαρακτηριστικών σημαίνει ότι ο καλλιτέχνης έχει βρει τη σταθερή του φόρμουλα, αλλά και ότι τα προερχόμενα από τον εσωτερικό του κόσμο ερεθίσματα ίσως έχουν για τον ίδιο μεγαλύτερη αξία από τις προκλήσεις του μεγάλου κόσμου γύρω του. Σεβαστός είναι και ο τρόπος της συνεχούς εκ των έσω άντλησης οραμάτων. Όμως η εποχή μας είναι τέτοια που οι θύρες των ατομικών πύργων δεν μπορούν να παραμένουν κλειστές. Οι παγκόσμιας σημασίας αλλαγές συνθλίβουν τα όρια της ατομικότητας, την ίδια την ιδέα της ατομικής μοίρας. Τα μέσα δικτύωσης έχουν αποθεώσει την επικαιρότητα και συνεπαίρνουν τα πλήθη που μάχονται με άγριο μένος υπέρ και κατά των θεμάτων της ημερήσιας ατζέντας, αποπροσανατολισμένα σ' ό,τι αφορά τη σημαντικότητα της αφορμής. Ίσως για πρώτη φορά στην ιστορία η τετριμμένη φράση για τις κοινωνικές διαστάσεις της τέχνης γεμίζει πραγματικό νόημα. Πώς μπορεί κανείς να γράψει για τον έρωτα αγνοώντας το σκοτάδι της πανδημίας; Να υποστηρίξει τα ανθρώπινα δικαιώματα χωρίς να πάρει σαφή θέση, π.χ. για τη μαζική μετανάστευση και τις συνέπειές της; Να παρουσιάσει στο έργο του μια έγκυο χωρίς να μιλήσει για τον κόσμο που τελειώνει; Απλουστεύω το θέμα; Ίσως...

Το έργο είναι δημιούργημα έξυπνων και τίμιων καλλιτεχνών που σκέφτονται πρωτότυπα, που με ευαισθησία ψάχνουν να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις του σήμερα

Για να περάσουμε στην παράσταση «Picture Perfect» των SRSLYyours Productions, με συνιδρυτές τους Achim Wieland και Μάριο Ιωάννου, πρέπει να επισημάνουμε ότι το κοινό ποτέ δεν πάει «προετοιμασμένο» στις δουλειές τους, καθώς οι αισθητικές και πνευματικές τους αναζητήσεις δεν επιτρέπουν επαναλήψεις, αλλά ωθούν στη δημιουργία νέων εικόνων ταιριαστών στα νέα περιεχόμενα που τους ενδιαφέρουν στο συγκεκριμένο στάδιο της πορείας τους. Θυμηθείτε τον Μάριο Ιωάννου ως καπετάνιο στην πλωτή πλατφόρμα ή ως γκέισα, για να ανακαλέσετε μέσω εικόνας τα τόσο διαφορετικά περιεχόμενα. Στην «Picture Perfect» πρώτα ξαφνιάζεσαι με τη φόρμα. Οι θεατές καλούνται να παρακολουθήσουν το έργο εν μέρει μέσω των κινητών τους τηλεφώνων, σχηματίζοντας group chat στη WhatsApp. Η φόρμα δεν αργεί να δικαιολογηθεί ως καθόλου τυχαία επιλογή όταν οι θεατές αντιλαμβάνονται ότι και οι Lea, Max και Mia (Μαρίνα Μακρή, Μάριος Ιωάννου, Έλενα Καλλινίκου) παίρνουν οδηγίες για σκηνική δράση μέσω της ίδιας εφαρμογής. Καθοδηγούνται από έναν αόρατο Big Brother ή Εξουσιαστή ή Θεό, χωρίς τις οποίες είναι άδειοι συναισθημάτων αλλά και επαφής με την πραγματικότητα, με το κοινό, μεταξύ τους και με τον εαυτό τους. Η αποστασιοποιημένη έκφραση, η αμήχανη κίνηση, η συναισθηματική αναπηρία ή τουλάχιστον απειρία, λειτουργούν ως δύσκολη πρόκληση για τους τρεις ηθοποιούς, καθώς ο συνηθισμένος υποκριτικός στόχος απαιτεί ακριβώς το αντίθετο: τη συναισθηματική σύνδεση με το κοινό, με τον συνεργάτη, με το είναι σου. Και οι τρεις πετυχαίνουν το ιδιόμορφο ζητούμενο θαυμάσια. Εξάλλου, η συναισθηματική αμηχανία των τριών προσώπων αποτελεί ήδη δήλωση για το πού εντοπίζει η δημιουργική ομάδα ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα της εποχής μας. Αλήθεια, τι κάνει η τεχνολογία, ενώνει ή απομονώνει; Πόσο η φαινομενικά άμεση πληροφόρηση για τα γεγονότα και η νοερή εγγύτητά μας σε εξελίξεις μάς κάνει πραγματικούς δέκτες μηνυμάτων;

Ο τρόπος με τον οποίο ο αόρατος κουκλοπαίκτης κινεί τα νήματα είναι η αποστολή των πιο viral φωτογραφιών που -μισητή έκφραση! - συγκλόνισαν την ανθρωπότητα, με τη διαταγή να τις αναπλάσουν στη σκηνή. Αρχίζοντας -για προθέρμανση- από παλιά ειδυλλιακή εικόνα οκτώ παιδιών που ακούν αηδόνια να κελαηδούν, οι performers υποβάλλονται σε σκωτσέζικο ντους από εικόνες, χωρίς στην αρχή να αντιλαμβάνονται το πρόσημο της κάθε μιας. Τα selfies των αστέρων του σινεμά εναλλάσσονται με καμένα από τη ναπάλμ κορμιά παιδιών. Οι πασίγνωστες εικόνες κάνουν το κοινό να θυμηθεί το σοκ που βίωσε αντικρίζοντάς τις κάποτε, καθώς και τη συναισθηματική απόσταση από αυτές που απέκτησε αργότερα. Η θηλειά της ενσυναίσθησης αρχίζει τελικά και σφίγγει στον λαιμό των τριών και η Lea, εξουθενωμένη, ρωτάει «Are getting close to the end?», η απάντηση είναι «Coming up! We are only a couple of tears away» (στην παράσταση χρησιμοποιούνται τα στείρα αγγλικά των γραπτών μηνυμάτων, κάτι που έξυπνα επιτρέπει την αποφυγή του ντόπιου χρώματος). Όταν ο Μάριος Ιωάννου ξαπλώνει χάμω όπως το τρίχρονο παιδί που πνίγηκε, φτάνουμε εκεί που μας παίρνανε. «Nothing is a great place to start».

Το έργο είναι δημιούργημα έξυπνων και τίμιων καλλιτεχνών που σκέφτονται πρωτότυπα, που με ευαισθησία ψάχνουν να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις του σήμερα, που σμιλεύουν τη φόρμα των έργων τους.